

Micro-històries de Olotilandia

Un relat de: [Marceli](#)

Micro-històries de Olotilandia

Marcel·lí Miret

marcelinosi@yahoo.es

<http://webs.xadica.cat/quixotcatala>

I

El follet intentava inútilment entrar a la lluna que s'obria com un somni per a les seves espurnes o com una curiositat per als seus jocs. Intentava inútilment enfilat sobre una fulla de maria, arribar fins a la lluna que penjava com un dolç lluny del seu abast .

Intentava inútilment enfilat sobre una cadira, una escombra, un bolígraf, una roda de bicicleta i una pinya, arribar fins a la lluna que oscil·lava en l'avenir

Intentava, enfilat sobre un turó, arribar fins la lluna, ho intentava amb una escala de pintor, una cuina, una vareta de fada i el consell d' un ésser superior, arribar fins a la lluna, que allí penjada, estava com despistada entre les estrelles.

Ho va intentar amb un ascensor, un avió, un coet i un bòlid. S' enfilà fins al cel i no va arribar. Ho va intentar també de dia enlluernat per els engegadors raigs del sol.

Va cercar la més alta de les muntanyes i la va baixar amb desil·lusió; va tornar a demanar consell que li donaren en secret els druides.

Va arribar amb un somriure molt gros fins a un prat i va començar a saltar superant aviat les copes dels arbres, al rebotar va fregar els núvols amb el cap. Al tornar a fer-ho va deixar els núvols molt per sota, i des de allí va veure el bosc molt petit, com una estrella verda pintada per algun artista boig sobre la terra.

Va veure des de a dalt els mars blaus, els blancs del glaç i els grocs dels deserts. La terra és una lluna de colors ,i seguia baixant i pujant, i pujant i baixant, i això no s'acabava mai, i va veure les estrelles i els meteorits, i la pols espacial brillant entre totes les brillantors sobre el vellut blau de la nit eterna, i va veure com la terra es feia petita i tornava a créixer, i cada vegada estava més lluny de la terra, i el seu salt s'allargava i deixava enrere la lluna a la que havia estat intentant arribar.

Con que no podia dominar el seu salt va deixar de donar bots i va tornar al seu bosc, a on va dormir sobre un matalàs de flors i va tenir un somni atordidor, en el que els objectes suraven: Guitarres autònomes i éssers engomats el convidaven a fumar, mentre uns somriures que eren dibuixos de llapis se incrustaven a la seva barretina de follet català.

Va despertar sota la llum de la lluna que tan inútilment com a fruit de la bellesa imaginada estava allí i se la va quedar mirant, es van repartir ignorància mútua complicada amb la transparència de l'aire, i el follet es va enfilat damunt d' un autobús.

II

El petit nan, tendre a l'alba, no renunciava a la lluna malgrat haver d' esperar-se un altre dia sencer a la vessant d'un bassal de llum.

Es sentia trist amb la brillant nostàlgia dels astres, que saluden al sol amb el barret a la ma, mentre que amb l'altre

recullen el mocador de plata que la lluna ha deixat caure sobre les muntanyes.

Li queda un barret de copa màgica que ha encès més d'una llàntia de il·lusió a l'habitació de l'amor, així està preparat i torna al sol, pensant en la llarga nit d'ombres fosques que va córrer ximple rere el temps.

III

-Hola bolígraf maco; va dir el follet a la seva estranya maquinària per a escriure poemes; i va continuar dictant tangos:

Camí de l'aire vaig a on em duen els autobusos! Visca la tómbola del color!, la pàgina boja, la nina muda, que no arribo per que mira com son les coses és més fàcil estar allunyat, contemplin-la en aquesta casualitat asseguda que ens lliga a l'encisadora música.

T'amo a tu també companya ingràvida improvisada per el sol, arribant dels 60 amb els ulls posats sobre el futur.

T'amo fins una estona després del viatge. T'amo elèctric a las 7 del mati en un autobús ple de màgia.

Després d'haver estimat tant es va difuminar.

IV

El follet que estava petant sota les estrelles i admirant-les, a la seva perplexitat, va admirat a una petita folleta que teixia resplendors sota un mocador de seda:

-Hola admirat no-res- va saludar el follet envoltat per un fulgent groc

- M'ho dius a mi? Això sóc jo?- va replicar amb mal humor la formosa aparició.

- Preciosa, la lluna em dona el mateix que sigui un fanal - explicà el follet- ja no té importància perquè no se'm fa necessària la llum. Tant de bo fossin veritablement infinites les nits!. Però abans que et dissolguis en aquest no-res de coixins que dorm en l'inconegut, vull dir-te: El meu inconscient voler, et vol.

En el desapercebut, la follet inventà un barret que la va elevar un pis a la torre de la bellesa.

V

Van seguir el follet i la folleta jugant amb els seus encants.

Es desenvolupava molt bé la dolça flor que omplia les seves pipes d'haixix, les encenia; mentrestant ballava, cada vegada més al·lucinant, envoltada pel fum.

Va arribar fins a tal punt la historia que es van quedar penjats, aquí, foren temps difícils, passarien fred. Durant aquest període es va omplir la casa de pingüins, óssos, i alguns altres que estaven acostumats a l'ambient.

Aprengheren més en dues setmanes que en tot el temps que va durar l'hivern).

VI

En un bosc de tardor, que dubtava entre l'ocre i el roig per a lluir-se durant el hivern, un follet poc treballador, llançava monedes d'un tresor poc valuós, a un bassal omplert de fulles de periòdics i de insectes bussejadors, amb la intenció de pescar un peix astral de la bona fortuna.

VII

Calibrava el seu fer el diablet, que era entorpit per pastosos dies de boira, que ondulaven a través del seu cos, no deixant-li ser d'un únic color.

Aquell temps el fastiguejava, l'allunyava de l' amor i del bosc, dels renaxements primaverals que el introduïen en una enfiladissa d' encants produïts per les situacions. No és que estigués malalt, és que aquella boira no el deixava viure. Semblava el seu destí el d'estar engabiats entre les roques d'una vertiginosa muntanya de pedra negra, d'enigmàtica màgia de carbó, entelada de diabòlics encanteris.

VIII

Després de l'abandó de les cases de bolets vindria el interludi: els fongs buits s' anaven descomponent, tan sols habitats per simpàtics cucs que foradaven els murs vegetals i que de tant en tant rentaven les finestres amb una llepada de saliva.

El interludi estava compost per tots aquells moments en que els éssers màgics descansaven petjant la tranquil·litat que no els amargava les entremaliadures existencials, que vessaven com l'aigua en una pluja contenta de sempre somriure.

IX

Les seves estones, entre fulles d' herba, esclafant molla de rosada amb la petita ingravidesa dels seus cossos, que semblava eterna, perquè no s'acabava mentre no s'aixequessin.

Descansaven a la tardor mentre s'anaven cobrint de fulles seques, que els mig enterraven entre els seus somnis de papallones emplomades amb mates de pèl cristal·lines, a mesura que resplendien en un futur proper de contemplació.

Llanguia el temps. Els núvols, carregats d'hivern, s'apropaven lentament amb el seu motiu entre les cames, cansats d'arrosegar la gelada estació.

X

Els follets dormien desperts sota les fulles que es recargolaven com costum dels cels, durant la nit; i el dia, passava de pressa. Tots ells s'imitaven, ignorants a les seves bombolles de vidre que havien deixat de surar per a entristir-se en la seva falta de platja voladora, entre el temps que els duia d'aquí cap allà com un remoli d'aire natural.

Hauria de dir que no, que no, que no tots els follets dormen i que en els núvols, que tenen apetitoses formes de pastissos desfets, s'amaguen esperits que són de color blau de tant riure; ells s'encarregaven, sota el testimoni d'amagades festes amb els avets, de repartir capricis entre els somnolents mortals, que es perden en les noves dimensions que s'obren a les seves habitacions transparents, ja passada la tarda.

XI

D' una capsula d' envermellits retalls daurats, embotonats en cuir tallat amb dibuixos de fulles caigudes de frondosos boscos, sortiren els blancs flocs de neu que a l' hivern taparen les muntanyes, entre els raigs de sol sòlid que foradaven el llenç boig de les flors.

XII

El follet que ja estava més que fart de tanta serietat, es va enfilat sobre un sofà i va cridar cap a la finestra oberta que li va tornar l' eco d' una misteriosa paret: " No s~ que!"...

I de la finestra va caure una vall florida d'infinita primavera, que era un regal de la terra. Se li va atapeir

aleshores, una conjectura entre les seves ennegrides celles, que eren dues ratlles de llapis de carbó; i és que li van venir ganes de jugar i s' estava convertint en una abella, que més tard patrullaria els prats rastrejant flors, ple de in sabetat.

XIII

Jugar, jugaven regatejant riures que de tant en tant queien als bassals, a on es formaven concèntrics anells d'arcs de Sant Martí amb un florit volcà surant al centre .

XIV

Dos follets molt contents perquè cadascú havia trobat un nom, corrien per el bosc que aquell dia estava ple de planures i s' havia despertat content perquè el sol somriu contagiand a les plantes la seva brillant felicitat.

XV

Al pobre Fullola que estava sota les branques d' un pelut arbre desconegut, barrejat entre no se sap quins somnis, li va caure al cap la càpsula buida d' una dosis de mescalina, i després del cop la va mirar entristit, com dient: quina llàstima que no estigués plena!.

XVI

Havien estat Fullola i Pericot pescant records d'antics encants en un llac espiritual. Van tornar a visitar els bolets dels seus col·legues, que de festa en festa prolongaven les seves vacances a la vall dels somriures, que no van trigar a saturar el bosc que es va convertir en un gran riure de plantes, aigua i animals.

XVII

Fins després; pensarà la cuca de llum que estava encesa entre l' herba quan va veure passejar els dos follets que també somreien perquè s'acabaven de banyar en un bassal de rialles.

XVIII

Quan els follets es ficaven entre les herbes, tornaven a casa verds com elles i, em podeu creure, que no se'ls podia distingir. Aquest és el motiu per el qual, de tant en tant, avisa la amanida abans de punxar-la amb la forquilla.

XIX

Aquella nit Fullola va deixar anar la seva veu i va parlar amb la lluna:

Oh lluna!,-va dir com si fos l'únic que podia dir-, Què plena que estàs i amb tan poques coses en què pensar!, però jo no et creguis que tampoc sé què dir-te.

Estàs rabiosa de brillantor d'amor, envoltada d'abismes; jo rabiós d'ardor de trons, emmudit per no escopir flames, per no convertir-me en una verinosa paraula. T' admiro amb entusiasme.

L'ombra del teu amor aguaita el meu cor -deia l'altre follet, que entre les ombres, feia poemes foscos

XX

Va mantenir el follet a la palma tova de la seva ma durant tot el mes d'abril, veient com brillava per la nit quan les espelmes encara estaven apagades i un penetrant olor a soledat començava a sortir de las adormides pedres del castell. I aquí el que es diu en el relat: que el va veure riure

fins que es va apagar, fins que el follet cridat per les seves necessitats es va dissoldre, a falta de motiu per a aparèixer, no deixant res més sobre aquella ma que l'ombra cremada de la seva figura.

XXI

Tant obsessionat el tenia la música elèctrica que no podia fer altra cosa que tocar tot el dia, sense que li importés la qualitat, tan sols la sort de tocar enormes cordes de instrument oracular davant del psicodèlic castell de les bullícioses fulletes empresonades, però en la seva gelosia no tocava res.

Tocava nit i dia una invisible melodia que era de paper de caramel carmesí cuinat en el cor. Plorant dels records que s'amuntegaven a les seves habitacions buides, a on els focs eterns tan sols cremaven raó.

Ardent escorpió femení, reflex llunyà de si mateix, se li estava colant en el pit. Tan sols respirava ardor embogidor i carícia letal perquè mai va sentir altra tan viva.

XXII

Va aterrar ràpid el coleòpter damunt la flor, dient :Respiro un poti-poti d' embolcalls de poesia pura. ,Ai que em vaig trobar un resplendor de il·lusió !.

Després es va preguntar: què no van fer els romans que no hagi fet jo? .He volat de cantó a cantó perseguit per una desbandada de coloms sense plomes, que es desfeien mentre es feien i de nou antigament quedaven les coses per aconseguir. Parlava del objectes de consistència macrobiòtica i immaterial, però d'això ja parlaven els mags quan no hi havia el color:

inventar la sensació per a provocar la carrera d' estàtues quan es deixa de investigar.

XXIII

Es més fàcil començar que omplir, més fàcil sembrar que créixer , més fàcil que el fàcil és el difícil que no deixa de ser complicat.

El cervell és per a frenar, jo me'l vaig canviar per un barret de copa estrellada i ara actuo per a les flors, canto romanços d'aire i de sol, malenconies de tardes, tot tipus de sortides de sol que s'aboquen a la terra, perquè en ells està el més nou sonant en els saxofons.

XXIV

Al mateix temps que Fullolet berenava la seva torrada de oli i all, Pericot, que no sabia el que fer, seguia sense fer-ho i gairebé mai s'ho preguntava, perquè sap que no té resposta.

XXV

El desorganitzat follet que no parava de saltar per aquí i per allà, i de vegades caminava pel cel damunt d' una bicicleta de fluids estel·lars, es va aturar durant una estona a l' aire, per a recitar, a qui no escoltés, el seu poema particular:

El meu mar està a prop i està lluny, sura a la meva levita i a vegades se'n vessa una mica a la meva corbata. Les meves cames es mouen amb pressa, enfundades en el blau que una mirada va pintar del mateix color. Que lluny quedaren les meves sabates de llargues puntes, com dos vermellors raigs de lluna coberts per la sorra.

Després va continuar el seu passeig volador cap a on, no

importa cap a on es va.

XXVI

Des del destrossat paviment del carrer, per on circulava el follet amb la seva sabata mòbil, va sortir un horripilant monstre d' embafadora mantega i li va embrutar la jaqueta. Durant la seva enrabada, el follet va llançar mals d' ull i dents de lleó a la viscosa maledicció que amenaçava la neta brillantor de la seva sabata.

XXVII

Estava Pericot parlant amb el seu coixí i el coixí li deia: per què no pares de dir tonteries?; i el follet angoixat per una vida que no li corresponia, seguia torna que tornaràs, a fer anar la llengua i la màquina de pensar.

XXVIII

La follet de la neu i de la muntanya, que estava enamorada des de tots els angles, travessava el bosc, com tenia per costum, surant per sobre de les herbes tecnicolors. L'aire la empaitava lentament com a un globus humà omplert de dolços líquids amb lleus tons que la embellien fins a la santedat.

Quan va sortir del bosc, per una casualitat més del vent, les muntanyes separades es van agrupar novament formant un gran somriure sobre l'horitzó que es menjava el sol; i és que feia riure veure-la inútil fent-se vestits amb fils de teles d'aranya abandonada.

XXIX

"De nou rosa petita, trencant el temps amb les espines"...

Amb un color dolç, l' Agapit abandona les esferes, sota l'aigua. Envoltat de bombolles cerca tranquil·litat perquè té l'entranya sensació de que li estan surtin antenes i comença a navegar a la maternitat. Quins monstres tan voraços el segueixen i no el deixen dormir, mentre s'apropa a un procés revolucionari a on van a parar moltes idees, li fa por el que ha de fer, escriptor tornat

XXX

El follet enfurit per el fosc foc que sortia de l' enervant boca d' un monstre sincer, va apagar la seva set violenta absorbint un mar de petons.

XXXI

Va sortir Pericot al nou dia cercant la nit, que s' havia equivocat al anar-se'n i havia caigut en un volcà que semblava un ninot de neu, però no era per a això per el què havia sortir sinó per una altra cosa, que segons ell, ja ho deien les seves ones, la seva música i el seu tic-tac, que no era rutinari.

En un camí encès sota el sol, l'aterrorit diablet es va amagar dins d' un matalàs que hi havia per allà llençat. No vegis la que van armar els marciàns quan van a anar a dormir i se'l van trobar al llit. Aquest semblava que estava viu de tant que es movia, com si tingués un munt de mans

XXXII

Estava aquest últim follet, que ja coneixem, dret i altres vegades s'asseia damunt d'una pedra, envoltat per una cúpula de llum, esperant que comencés a rodar del buit, una altra meravella davant del seus desenfocats ulls.

Mentrestant començaria el difícil peregrinatge mecànic i mental que el duria a obtenir un sofisticat embolicat de branca, en part producte de la seva màgia, capaç d'extreure trompetes del no res i que persistia malgrat les adversitats. I és que, entre el mal i el bon temps, la seva roca es balancejava sense donar-li ni una estona de descans.

XXXIII

Hi havia una vegada un follet que vivia en una habitació d'un edifici amb vint milions de finestres i onze mil claraboies i que, per cert, no s'ho passava massa bé entre tant de ciment, asfalt i formigó.

Per la nit escoltava una afonia de jazz que entrava per la seva finestra junt amb sorolls de cotxes, cants de nadons i d'altres perduts en un nus de sons. L'alegrava el bop ple de llaunes, que corrien copejades per una tribu d'hongaresos que celebraven "aquellarres" amb litres d'alcohol, ensagnant-se en una borratxera de whisky.

Passejava velocípede i paranoic amb un speed fora de lo normal. Es desfeia, quan escoltava a Ella Fitzgerald i els seus crits primitius. Tenia un tocadiscs amb boca de trombó que esternudava notes soltes a la matinada, quan el follet l'esquitxava amb una dutxa de ginebra. L'habitació estava plena de gerros de fantàstics dissenys i de colors diferents, segons ell, tots havien contingut alguna droga exòtica.

També tenia, en un racó, sota una litografia de Matisse de dos cignes que es desfeien mentre s'abraçaven amb els colls, una ampolla blava a on dormia, que era l'ampolla en la que la seva mare el va ficar tan sols néixer d'una pluja de desitjos.

Ballant torcia les cantonades, ballant pujava als ascensors i es ficava a les oficines, sempre cercant secretàries. Quan encantava xiulava i movia el cos com si fos a perdre'l.

No hi havia dia que no encantés una pubilla súper maquillada, voluble amb la curta mini faldilla o l'ajustat pantaló.

Ja sé que no és necessari dir-ho, però li anava molt la droga, es desfeia per la coca, somniava amb el haschis i amb els al-lucinògens feia veritables "virguerías". Algunes vegades, quan anava de pop, dormia a dins d'una xapa cola o fumava un canonet de branca amb la xapa posada damunt la boca de l'ampolla al revés, per a al-lucinar amb les ondulades lletres que a l'estiu eren del més refrescant amb el fluir de pinzellada que tenen.

Quan s'emborratxava dormia en una llauna de cervesa alemanya que sempre preferia plena.

Va voler el mixt desadaptar-lo del tint amb el que estava pintat i va començar una altre historia, però no es pensin que l'explicaré.

XXXIV

Envermellits diables i esperits de les restes eixutes dels transparents esquelets de les flors. ballen al voltant de la nit, pel cel, deixant un cert olor a sàndal que acoloreix, la inhabitada lluna, d'un increïble groc. Rera tota aquesta barricada que no es defensi la nostàlgia, que tan aquí com allà sols existeix un element pertorbat, que dos ja serien massa. Els nans llisquen, pels raigs lunars, com notes en un pentagrama deixant sentir una sensació més: totes les músiques es barregen sense tocar-se, sense ser de l'espai, mentre el mar s'avorreix perquè Neptú, acabat

d'afaitar, ha abandonat las zones abismals i envaeix les discoteques.

No hi ha tresor més gran de plata inabastable en l'aigua doncs brilla el cel i en les ones bull un rebombori de resplendors , serà una nova crida del més enllà ?.

XXXV

Follet pujava per l' antena del televisor, i quan es va instal·lar al seu cim, mireu el que va veure:
per què margines al marró ?

TU JA NO SENTIS, SIMPLEMENT ET PENGES

Tot això li deia un policia que tenia boca radial i era la seva pròpia consciència pertorbada per una amanita podrida.
En aquest mateix instant va aparèixer una fada llampeguejant que ombra per mitja lluna minvant va deixar cridar a la rutina una mica de felicitat que li tragués la paranoia i va conquerir el seu amor.

XXXVI

Estaven els follets i les follets tan avorrits per que no sabien el què estimar i és que hi havia massa bombolles dins d'aquella ampolla de cava.

XXXVII

Eren tan torracollons aquells follets que, a tots els llocs que anaven vacil·lant amb el seu bolet volador, no podien parar de riure. I en això que va venir, fent brega, un marcià amb ales i tocat del bolet, que dissolt en la intangibilitat els va reprotxar amb ment de programador:
No us barregeu amb les coses de menjar doncs us convertireu en un estómac, que és com una màquina de rentar la roba.
Però la brega no acabava aquí, malgrat que la donem per finalitzada, perquè a mart estan tots al·lucinats per la endimoniada marxa que arrossequen aquets joiosos follets

XXXVIII

...i encara més enfadat perquè ja no era amat, va deixar el món dels llestos i se'n va anar a dormir; s' entén que sol, sense una mala frustració que l' acompanyés en el seu mal son d' estrelles caigudes.

XXXIX

Ulls de lament que no escolten l'alba, la llum sufocant i moribunda. Els fados la van tornar a fer, van pensar el passat al revés i se'ls va caure el record en un bassal d'oblit, sense memòria, de vidre sense cristall, d'eco que no respira.
En l' interior de l'esfera de les neus, tornaven sobre l' espai.
El follet trist, per la mort del seu pare, encén un foc més, al qual mirarà sense dir-li res.

XL

Per tot aquest temps, ben entrada la tardor, cauen les sonates en gelats plats de nata, que es menjava la contradicció, i les rimes sonaven a llaunes, a ampolles buides que un follet entremaliat utilitzava per a guardar sols petits.
En l'entretemps es celebrava un sopar d'entremesos per a entretenir els entrenadors dels follets nedadors.

Moltes històries s' havien escrit a les entranyes dels arbres, però no els feien mal als mortals que es menjaven les fulles. Per fi va ploure, i els follets van baixar lliscant revolts per les riades fins a les valls, que van quedar omplertes de flors, quan va acabar de caure aquella aigua seca.

XLI

Amb treballs tocava el follet, que cada dia li resultava més difícil seguir tocant. Ho deixaria tot, me'n aniria com l'aigua per l'abocador, - deia el infeliç, desfogant-se de mal tocar els instruments.

Perdut en la recerca dels camins, s'entretenia el follet fent un giravolt amb la cruïlla, doncs no sabia a on anar, i aquell dia va decidir no anar en lloc.

Tan sols dels microsegons aconseguia el follet companyia. Malgrat d' estar molt bé a les tardes, trobava a faltar els matins que tan aviat se'n anaven.

El follet petit necessitava explicació de tot en gran, per això es va enginyar unes ales per a volar damunt de les coses.

XLII

Una sumptuosa festa enllumenada amb estrelles i fanalets xinesos van fer aquells follets, que havien estat caient des del cel als mars dolços d'una terra de mel. És cert que vivien en els boscos de regalèssia, que van estar en mansions de xocolata i que no els hi anava res material.

Però més cert és que es banyaven en banyeres de flors i que ho envolten tot amb un somriure, que duïen amb ells a l'espai a les seues estel·lars, cecs, i es desentenien del temps en els seus itineraris sense rumb.

Quan de cop es va acabar la reunió, tornaren als seus camins i es van entendre amb els miralls

epíleg

El follet que tenia el cap en forma de signe d'interrogació, s'ho preguntava tot ell mateix, sense donar-se compte, de que la seva capacitat, tan sols li permetia fer preguntes.

Fins que se li va acudir, preguntar qui tindria les respostes. A partir d'aquell dia es va dedicar a cercar el follet de les respostes.

Per cert, el follet de les respostes, també es va respondre a si mateix per les preguntes a les que havia de respondre, i va anar a cercar les seves incògnites.

Em vaig assabentar del cas, perquè el follet de les preguntes em va preguntar si havia vist al follet de les respostes.

L'altre dia, em vaig trobar el follet de les respostes, i em va respondre que cercava el de les preguntes. El pitjor del cas, és que jo sóc el follet de la ignorància, i no vaig poder dir-li al follet de les respostes, a on era el de les preguntes. Espero que algun dia es trobin, perquè sembla que es necessiten l'un a l'altre.

marcelinosi@yahoo.es

<http://webs.xadica.cat/quixotcatala>

Correccions: Isabel Mateu